

Дж. Д. Селинджър

Мече буболече

Наближаваше три часът, когато Мери Джейн най-после намери къщата на Елоиз. Тя обясни на Елоиз, която излезе да я посрещне на автомобилната алея, че всичко е минало отлично, че тя си спомня свършене-то точно пътя, докато не свърнала от Мерик Паркуей.

– *Merum* Паркуей – поправи я Елоиз и ѝ припомни, че вече два пъти е идвала у тях, но Мери Джейн измънка нещо неясно, нещо за кутията с книжни салфетки, и се върна тичешком при колата си. Елоиз вдигна яката на палтото си от камилска вълна, обърна се с гръб към вятъра и остана да я почака. Мери Джейн се върна след минутка, бършейки лице с книжна салфетка, но все още имаше неугледен, дори мръсен вид. Елоиз съобщи весело, че цялата закуска е изгоряла – и месото, и всичко, – но Мери Джейн каза, че вече е хапнала по пътя. Двете тръгнаха към къщата и Елоиз попита Мери Джейн по какъв случай има свободен ден. Мери Джейн отвърна, че не целият ден ѝ е свободен: мистър Уейнбърг просто имал херния и си стоял у дома в Ларчмънт, а всеки следобед тя трябвало да му носи пощата и да пише под диктовка някое и друго писмо. После тя попита Елоиз:

– Между другото, какво точно е херния?

Елоиз хвърли цигарата си на мръсния сняг, стъпка я и отвърна:

– Всъщност не зная, но не е нужно да се тревожиш, няма опасност да прихванеш.

– Аха – рече Мери Джейн и двете влязоха в къщата.

Двадесет минути по-късно те допиваха в дневната първата си чаша уиски със сода и разговаряха по начин, типичен за някогашни колежанки, живели в една стая. Но тях ги свързваше и друга, по-здрава връзка – и двете не бяха завършили: Елоиз бе напуснала колежа в средата на втората година – през 1942, – след като я бяха хванали затворена с един войник в асансьора на третия етаж на общежитието. Мери Джейн беше напуснала – същата година, същия клас, горе-долу същия месец, за да се омъжи за един кадет от Джаксънвилската авиационна школа – суховат, влюбен в професията си младеж от Дил, щат Мисисипи, чийто брак с Мери Джейн трая три месеца, два от които той лежа в затвора, защото бе намушкарал с нож одного от военната полиция.

– Не, не – казваше Елоиз, – тя всъщност беше червеникава.

Беше се изтегнала на дивана, кръстосала тънките си много хубави крака.

– Пък аз чувах, че е блондинка – настоя Мери Джейн, седнала на синьото кресло. – Оная, как ѝ беше името, се кълнеше, че е блондинка.

– Как ли не – прозина се Елоиз. – Че тя си я боядиса едва ли не пред

очите ми. Какво става? Свършихме ли цигарите?

– Не се безпокой. Аз имам пълен пакет някъде – каза Мери Джейн и взе да рови в чантата си.

– Тая тъпа прислужница! – изруга Елоиз, без да се мръдне от дивана. – Само преди час оставих под носа ѝ два неотворени кашона. След малко ще влезе да ме пита какво да прави с тях. Докъде бях стигнала, дявол да го вземе.

– Тирингър – подсети я Мери Джейн и запали една от своите цигари.

– О, да. Спомням си съвсем точно – тя се боядиса вечерта преди сватбата си с оня Франк Хенке. Помниш ли го?

– Горещо-долу. Един прост редник, нали? Страшно непривлекателен.

– Непривлекателен! Ти си луда! Та той имаше направо кирлив вид.

Мери Джейн отметна глава, заливайки се от смях.

– Добре го каза – рече тя, готова да посегне отново към питието си.

– Дай си чашата – каза Елоиз, стъпи по чорапи на пода и стана. – Ама тъпа прислужница, ти казвам. Какво ли не направих, едва не принудих Лю да я ухажда, за да я накара да дойде с нас в града. Но сега съжалявам и... Това пък откъде го взе?

– Това ли? – докосна Мери Джейн камеята на врата си. – Не я ли знаеш, носех я още в училище. От майка ми е.

– Боже мой – въздъхна Елоиз, поела в ръце двете празни чаши. – Аз си нямам никакъв скъп спомен. Ако свежърва ми умре един ден – ха-ха – сигурно ще ми завещае някой стар бастун с монограм или нещо от този род.

– Между другото, погаждате ли се с нея?

– Не ставай смешна – отвърна Елоиз, вече на път за кухнята.

– За мен нито капка повече – извика Мери Джейн след нея.

– Я стига! Кой на кого се обади? И кой закъсня цели два часа? Ще стоиш тука, докато ми омръзнеш. По дяволите твоята идиотска работа!

Мери Джейн отметна глава и пак се заля от смях, но Елоиз вече беше изчезнала в кухнята.

Останала сама в стаята, на Мери Джейн ѝ доскуча, затова стана и се приближи до прозореца. Тя отдръпна завесата и облегна ръка на една от прозрачните пречки, но се изцапа с прах, та прибра ръката си, обърса я с другата и се изопна. Мръсната киша навън видимо замръзваше. Мери Джейн спусна завесата и тръгна бавно към синьото кресло, отминавайки двете претърпени библиотеки, без дори да хвърли поглед към някоя от книгите. В креслото тя отвори чантата си, извади огледалце и огледа

зъбите си. После затвори уста, прекара няколко пъти език по горните зъби и пак ги огледа.

– Навън става поледица – каза тя, обръщайки се. – Ама че си чевръста. Да не би да не си наливала сода?

С двете пълни чаши в ръце Елоиз се спря, изпъна като пищови двата си показалеца и каза:

– Никой да не мърда! Цялата къща е обградена.

Мери Джейн се засмя и прибра огледалцето.

Елоиз пристъпи напред с чашите, сложи непохватно тази на Мери върху подложката, но своята задържа в ръка. После се изтегна отново на дивана.

– Какво, мислиш, прави оная там? – каза тя. – Пльоснала се на дебелия си черен задник и чете „Как да се обличаме“. Като изваждах съда с леда, изпуснах го, а тя така ме изгледа, сякаш й преча.

– Това е последно. Ни капка повече! – каза Мери Джейн и взе чашата си. – Чувай, знаеш ли кого видях миналата седмица? На етажа на „Лорд и Тейлър“¹.

– Хм-м-м – зачуди се Елоиз и намести една възглавница под главата си. – Аким Тамиров.

– Кой? – ахна Мери Джейн. – Кой е тоя.

– Аким Тамиров. Един киноартист. Като каже: „Го-о-лям си шегобиец, ей.“ Чуден е... Човек не може да намери една свята възглавница в тая проклета къща. Та кого си видяла?

– Джаксън. Дето беше...

– Коя от двете.

– Не знам. Тая, дето беше в нашия семинар по психология.

– Те и двете бяха в семинара.

– Добре де. Оная със страхотните...

– А-а, Марша Луиз. И аз я срещнах веднъж. Може да ти надуе главата.

– И още как. Но знаеш ли какво ми каза тя? Че доктор Уайтинг заболяла от рак миналото лято и умряла – и толкоз. Била станала на вейка, преди да умре. Не е ли ужасно, кажи?

– Много важно.

– Не ставай зла, Елоиз.

– М-м-м. И какво друго ти каза?

– Ами току-що се била върнала от Европа. Мъжът й служел в

1. Lord & Taylor – верига магазини. Б. пр.

Германия ли, къде ли, и тя била при него. Живеели само с още едно семейство, казва, в къща с четиридесет и седем стаи и десетина прислужници. Имала собствен кон, а конярът им бил бивш началник на личната конюшня на Хитлер или нещо такова. Пък като взе да ми разправя как щял да я изнасили един негър войник. Насред магазина, моля ти се, ми разправя тая история – нали си я знаеш каква е. Въпросният войник бил шофьор на мъжа ѝ и една сутрин трябвало да я откара до пазара май... Тя толкова се била уплашила, че дори не...

– Чакай за секунда. – Елоиз надигна глава и извика: – Ти ли си, Рамона?

– Да – отвърна детско гласче.

– Затваряй, моля ти се, външната врата.

– Рамона ли е? Умирам да я видя. Знаеш ли, че не съм я виждала, откакто...

– Рамона – извика зажумяла Елоиз, – влизай в кухнята и нека Грейс ти събуе шушонките.

– Добре – отвърна Рамона. – Хайде, Джими.

– Умирам да я видя – повтори Мери Джейн. – Божке! Гледай какво направих. Много извинявай, Ел.

– Остави! Остави де! – сгълча я Елоиз. – Този противен килим и без това не мога да го гледам. Чакай, ще ти наляя нова.

– Не, не. Виж, имам още, не съм изпила и наполовина. – И Мери Джейн вдигна чашата.

– Не искаш, значи. Дай тогава една цигара.

Мери Джейн ѝ подаде своя пакет и потрети:

– Умирам да я видя. На кого прилича?

Елоиз драсна клечка кибрит.

– На Аким Тамиров.

– Питам те сериозно.

– На Лю. Същински Лю. А когато и майка му се нареди до тях, тримата са като близнаци. – Без да става, Елоиз се пресегна към пепелниците, натрупани един връз друг на другия край на масичката. Тя успя да вземе най-горния и го сложи на корема си. Трябва да си отгледам куче – спанел или нещо подобно – каза тя. – Нека някой да прилича и на мене.

– Как е с очите сега? – попита Мери Джейн. – Искам да кажа, ползе ли е или не?

– Боже мой, знам ли!

– Но може ли да вижда без очила? Например нощем, ако се наложи да стане, за да отиде в клозета.

– Че казва ли някому нещо! Такъв един потаен дявол е.

Мери Джейн се обърна.

– Здравей, Рамона! – каза тя. – Ах, каква чудна рокличка! – Тя остави чашата си. – На бас, че не ме помниш, Рамона.

– Как да не те помни? Коя е тази леличка, Рамона?

– Мери Джейн – отвърна Рамона и се почеса.

– Браво! – възхити се Мери Джейн. – Ще ми дадеш ли една целувчица, Рамона?

– Престани! – скара се Елоиз на Рамона.

Рамона престана да се чеше.

– Ще ми дадеш ли една целувчица, а? – попита отново Мери Джейн.

– Не обичам да се целувам.

Елоиз изсумтя и попита:

– Къде е Джими?

– Тука.

– Кой е тоя Джими – обърна се Мери Джейн към Елоиз.

– Боже мой! Ами че нейният кавалер. Където ходи тя – и той. Каквото прави тя – и той. Въобще голяма история.

– Така ли? – възкликна възторжено Мери Джейн. Тя се наведе напред. – Рамона, я ми кажи имаш ли си кавалер?

В късогледите очи на Рамона зад дебелия стъкла на очилата не се отрази нито частица от възторга на Мери Джейн.

– Мери Джейн те попита нещо, Рамона – каза Елоиз.

Рамона пхна пръст в широкия си чип нос.

– Стига си бърка в носа! – скара ѝ се Елоиз. – Мери Джейн те пита имаш ли си кавалер.

– Да – отвърна Рамона, все още с пръст в носа.

– Рамона! Престани! – викна Елоиз. – Моментално!

Рамона спусна ръката си.

– О, но това е чудесно! – възкликна Мери Джейн. – А как се казва той? Ще ми кажеш ли как се казва, Рамона? Или това е тайна?

– Джими – отвърна Рамона.

– О-о-о, Джими? Обожавам това име. Джими чий, Рамона?

– Джими Джимирино.

– Не се върти – смъмра я Елоиз.

– Ах, какво интересно име. Къде е сега Джими? Ще ми кажеш ли. Рамона?

– Тука – отвърна Рамона.

Мери Джейн се озърна наоколо, после погледна Рамона с най-подкупващата си усмивка.

– Къде тука, пиленце.

– Тука – каза Рамона. – Аз го държа за ръката.

– Нищо не разбирам – обърна се Мери Джейн към Елоиз, която допиваше чашата си.

– Не питай мене – каза Елоиз.

Мери Джейн се обърна пак към Рамона.

– О, сега ми стана ясно, Джими е просто един въображаем кавалер.

Ах, чудна е! – Мери Джейн се наведе приветливо към Рамона. – Здравей, Джими! – поздрави тя.

– Да не мислиш, че той ще ти обърне внимание – рече Елоиз. – Рамона, разкажи на Мери Джейн за Джими.

– Какво да й разкажа?

– Стой мирно. Чуваш ли? Разкажи й какъв е твоят Джими.

– Той е със зелени очи и черна коса.

– После?

– Няма си ни мама, ни татко.

– После?

– Няма си и лунички.

– После?

– Ходи със сабя.

– После?

– Не знам повече – каза Рамона и пак взе да се почесва.

– Но той е истински красавец? – каза Мери Джейн и се наведе още по-напред. – Рамона, я ми кажи и Джими ли си свали шушоните, когато влязохте вкъщи.

– Той носи високи обувки – обясни Рамона.

– Ах, чудна е – обърна се Мери Джейн към Елоиз.

– Чудна е за тебе. А питаш ли мен – цял ден все това. С Джими яде, с Джими се къпе, с Джими ляга. И спи в самия край на леглото, да не би случайно да развали спокойствието на Джими.

Мери Джейн изслуша с интерес това, прехапа устни от възхищение и попита:

– Но откъде е измислила това име?

– Джими Джимирино ли? Господ я знае.

– Може би някое съседско момченце се казва така. Елоиз се прозина и поклати глава.

– Наоколо няма никакви момченца. Никакви деца въобще.

Съседите ми викат „плодовитата булка“, зад гър...

– Мами, мога ли да си поиграя на двора? – попита Рамона.

– Че нали сега се прибра отвън – погледна я косо Елоиз.

– Джими иска да излезем пак.

– Защо?

– Забравил си е сабята навън.

– Да ти се не види и Джими, и сабята му. Хайде върви. И си обуй шушоните.

– Мога ли да взема това? – попита Рамона и взе една изгоряла клечка от пепелника.

– Мога ли, не мога ли! Вземи я. И няма да излизаш на улицата.

– Довиждане, Рамона – пропя нежно Мери Джейн.

– Д'виждане – отвърна Рамона. – Хайде, Джими.

Елоиз скочи изведнъж на крака.

– Дай си чашата!

– Не, не бива повече, Ел. Трябва да отида в Ларчмънт. Мистър Уейнбърг е толкова мил човек, че не мога...

– Обади се по телефона и кажи, че си убита. Давай чашата, чуваш ли!

– Не, не мога, Ел, честна дума. Навън е вече такъв студ. А антифризът ми е на привършване. Ако не тръгна вед...

– Много важно, нека замръзне всичко. Иди се обади. Кажи, че си умряла. Дай си чашата.

– Добре де, добре... Къде е телефонът?

– Изчезна – каза Елоиз, понесла празните чаши към трапезарията. – А, ето го. – Тя се спря внезапно на прага между дневната и трапезарията, скръдна шеговито зъби и тупна с крак.

Мери Джейн се засмя.

– Да ти кажа право, ти не познаваше Уолт – обясняваше Елоиз към пет без петнадесет, легнала по гръб на пода и закрепила чашата на малките си гърди. – Никой не можеше да ме размива като него. До сълзи, разбираш ли. – Тя погледна към Мери Джейн. – Помниш ли оная вечер – последната година, когато смахнатата Луиз Хермансън нахълта в стаята ни само по сутиен – оная, черния, дето си го беше купила от Чикаго.

Мери Джейн се засмя. Легнала по корем на дивана, с лице към Елоиз, тя бе опряла брада на страничната облегалка. Чашата с уискито стоеше на пода до нея.

– Та и той можеше да ме размива така – каза Елоиз. – Размиваше ме в разговор. Размиваше ме по телефона. Размиваше ме дори в писмата си. Но най-хубавото е, че го правеше без усилие – просто си беше зевзек. – Тя поизвърна глава към Мери Джейн. – Ей, я ми хвърли една цигара.

– Не мога да ги достигна.

– И ти си една! – Елоиз отново впери поглед в тавана. – Веднъж се спънах и паднах – продължи тя. – Чаках го както винаги на автобусната спирка пред павилиона, но той закъсня и когато се зададе, автобусът вече тръгваше. Спуснахме се да го гоним, но аз паднах и си навехнах глезена. А той вика: „Горкото мече-буболече.“ Задето паднах де. Горкото мече-буболече, казва. Господи, какъв мил беше.

– А Лю няма ли чувство за хумор?

– Какво?

– Казвам, Лю няма ли чувство за хумор?

– Дявол знае. Може и да има. Смее се, като гледа карикатури и разни такива – Елоиз надигна глава, взе чашата от гърдите си, и отпи.

– Все пак – каза Мери Джейн – това не е всичко. Искам да кажа, не е достатъчно.

– Кое не е достатъчно?

– Е... ти знаеш. Само да ти е весело с един човек и прочие.

– Кой ти е казал, че не е достатъчно? – възрази Елоиз. – Слушай, трябва да се смееш, да се веселиш... освен ако си решила да отиваш в манастир.

– Страшна си – разсмя се Мери Джейн.

– Господи, какъв мил беше той! – продължи Елоиз. – Веднъж весел, друг път гальовен. Но не като тези тъпи, лигави момчетии. Той си беше по-особено гальовен. Знаеш ли какво направи веднъж?

– Какво?

– Пътувахме с влака от Трентън за Ню Йорк. Тъкмо го бяха взели войник. А във вагона студено и сме се заметнали с моето палто. Помня, че бях с вълнената жилетка на Джеймс Мороу – помниш ли нейната синя жилетка? Чудна беше.

Мери Джейн кимна, но Елоиз дори не забеляза това.

– Не знам как, но неговата ръка се намери изведнъж върху корема ми. А той: „Коремът ти е толкова хубав, казва, че ми се ще да изскочи отнякъде един офицер и да ми заповяда да проवेश другата ръка през прозореца. Иначе няма да е честно, казва.“ После изведнъж измъкна ръката си и вика на кондуктора: „Изопни рамене! Не мога да търпя хора,

които не умеят да носят с достойнство униформата си.“ А кондукторът му вика: „Спете си, спете си.“ – Елоиз се замисли за миг, после додаде: – Знаеш ли, не е толкова важно какво казваш, а как го казваш.

– Ти разправяла ли си на Лю нещо за него? Каквото и да било.

– Как да ти кажа, веднъж бях започнала. Но първото нещо, което Лю попита, беше какъв чин има.

– А какъв чин имаше?

– Ето, и ти! – възмути се Елоиз.

– Не, аз само така...

Елоиз изведнъж се разсмя гърлено.

– Знаеш ли какво ми каза той веднъж? Каза, че напредвал в армията, но в съвсем различна посока. „Когато получа първото си повишение, казва, вместо да ми дадат нашивки, ще ми отрежат ръкавите. А когато, казва, стигна до генералски чин, ще остана гол-голеничък. Само с едно медно копче на пъпа.“

Елоиз погледна Мери Джейн, която дори не се усмихна.

– Не ти ли се вижда смешно?

– Да, смешно е. Само че защо все пак не разправиш на Лю за него?

– Защо ли? Защото толкова му разбира пипето, затова – каза Елоиз.

– Но ще ти кажа и друго, трудещо се момиче: ако се омъжиш повторно, никога за нищо не разправяй на мъжа си. Ясно ли ти е?

– Защо? – попита Мери Джейн.

– Защото така. Ти мене слушай – отвърна Елоиз. – На тях им се ще да мислят, че от всеки твой бивш приятел цял живот ти се повдига. Сериозно ти говоря. Е, можеш да му разказваш на мъжа си това-онова. Но никога истината. Никога! Кажеш ли, че си познавала някое красиво момче, веднага трябва да добавиш, че е било някак сладникаво. Кажеш ли, че си познавала някое умно момче, трябва да добавиш, че е бил фукльо. Не спазваш ли това, при всеки удобен случай ще ти натрива носа с горкото момче. – Елоиз млъкна, отпи от чашата си и се замисли. – Разбира се – продължи тя, – той ще те изслуша уж с разбиране. И със страшно умен вид. Но ти не се хващай. Слушай мене. Животът ти ще стане ад, ако само за миг допуснеш, че мъжете могат да бъдат умни. От мен да го знаеш! Явно разстроена, Мери Джейн вдигна глава от страничната облегалка и за да промени позата, подпря брада на дланта си. Изглежда, обмисляше съвета на Елоиз.

– Не можеш да кажеш, че Лю не е умен – рече накрая тя.

– Защо да не мога?

– Че да не би да не е умен? – попита наивно Мери Джейн.

– О-о-о, какъв смисъл има да говорим повече? – каза Елоиз. – Я да оставим този разговор. Само ще ти разваля настроението. Запуши ми устата.

– Добре де, но защо тогава се омъжи за него? – попита Мери Джейн.

– Боже мой, отде да знам? Разправяше ми, че обичал романите на Джейн Остин. Казваше, че те са оказали голямо влияние в неговия живот. Да, точно така казваше. След като се оженихме, разбрах, че не е прочел нито един от нейните романи. Знаеш ли кой е любимият му автор?

Мери Джейн поклати глава.

– Л. Манинг Вайнз. Чувала ли си го някога?

– Не-е-е.

– И аз не съм. Никой не го знае. Написал е някаква книжка, в която се разказва за четирима души, умрели от глад в Аляска. Лю дори не помни заглавието ѝ, но казва, че никога не е чел по-изискано написана книга. Представяш ли си? Дори не е достатъчно честен да си каже, че книгата му е просто интересна, защото описва приключенията на четирима мъжаги, умрели от глад в едно иглу или нещо такова. Не, изискано написана!

– Ти все критикуваш, да ти кажа – упрекна я Мери Джейн. – Все критикуваш. Може пък наистина да е хубава и...

– Каква ти хубава, нищо подобно – каза Елоиз. После помисли и добави: – Ти поне работиш. Разбираш ли, поне...

– Чуй ме – пресече я Мери Джейн, – няма ли все пак да му кажеш някога, че Уолт е загинал? Мисълта ми е, че той няма да проявява ревност, като разбере, че Уолт... Е, ти знаеш, загинал и така нататък.

– Сладката! Горкото наивно трудещо се момиче – каза Елоиз. – Тогава ще стане още по-лошо. Ще ми извади душата. Слушай, сега той знае, че съм дружила с някой си Уолт – някакво остроумно войниче. Но аз за нищо на света не бих му казала, че Уолт е загинал. За нищо на света, разбери! И ако му кажа – което няма да стане, – но ако му кажа, ще му кажа, че е загинал по време на бой.

Мери Джейн подпря брадичката си съвсем на края на дланта.

– Ел...

– Да?

– Защо не ми разправиш как е загинал? Кълна ти се, никому няма да кажа. Честна дума! Разкажи ми, моля ти се!

– Не.

– Моля ти се, разкажи ми. Честна дума, никому няма да кажа.

Елоиз допи уискито и отново закрепи празната чаша на гърдите си.

– Ще кажеш на Аким Тамиров – продума тя.

– Не, няма да кажа. Никому няма да кажа как...

– Ами неговият полк почивал някъде. В затишието между две битки или нещо такова – така поне ми писа приятелят му, Уолт и едно момче се хванали да опаковат малка японска печка. Някакъв полковник искал да я изпрати у дома си. Или са я изваждали от опаковката, за да я преопаковат – не помня точно. Всеки случай тя била пълна с бензин и какво ли не и избухнала, в ръцете им. На другото момче извадила само окоето. – Елоиз се разплака и хвана с ръка празната чаша, за да не падне от гърдите ѝ.

Мери Джейн се смъкна от дивана, дотърси се по колене до Елоиз и взе да я гали по главата.

– Недей плака, Ел. Недей.

– Кой плаче? – възрази Елоиз.

– Разбирам те, но недей. Няма защо вече, не си струва.

Външната врата се отвори.

– Рамона се връща – каза Елоиз гъгниво. – Иди, моля ти се, до кухнята и кажи там на оная да ѝ даде да вечеря по-рано. Ще идеш ли?

– Ще ида, но ако обещаеш, че няма да плачеш.

– Обещавам. Хайде върви. На мен просто не ми се влиза сега в тая проклета кухня.

Мери Джейн стана, позаклати се, но запази равновесие и излезе от стаята.

Върна се след не повече от две минути. Пред нея подтичваше Рамона. Шляпаше на цели стъпала с разкопчаните шушони, мъчейки се да вдига колкото е възможно по-голям шум.

– Не дава да ѝ сваля шушоните – оплака се Мери Джейн.

Все още легнала по гръб на пода, Елоиз се бършеше с носната си кърпичка. Без да я маха от носа си, тя каза на Рамона:

– Излез и кажи на Грейс да ти свали шушонките. Нали знаеш, че не се влиза в...

– Но тя е в клозета – прекъсна я Рамона.

Елоиз остави кърпичката и с мъка зае седнало положение.

– Дай си крака! – заповяда тя. – Но първо седни! Не там – тука! Чуваши ли?

Мери Джейн пълзеше на колене под масата и търсеше цигарите.

– Познай какво се е случило с Джими – обади се тя.

– Нямам представа. Другия крак. Другия крак!
– Прегазил го е автомобил – каза Мери Джейн. – Каква трагедия!
– Аз видях Скипър с един кокал в устата – каза Рамона.
– Какво е станало с Джими? – попита я Елоиз.
– Една кола го прегазил и той умря. Исках да взема кокала на Скипър, но той...

– Дай си челото за малко – каза Елоиз. Тя попипа челцето на Рамона. – Май имаш малко температура. Иди кажи на Грейс да ти даде вечерята горе. И после право в леглото. Аз ще се кача после. Хайде върви, моля ти се. И си вземи шушонките.

Рамона излезе от стаята с бавни големи крачки.

– Хвърли една – обърна се Елоиз към Мери Джейн. – И казвам да прием още по едно.

Мери Джейн ѝ подаде цигара.

– Какво нещо! Тая история с Джими. Това се казва фантазия!

– М-м-мда. Ще идеш ли да налееш? И донеси бутилката тука. Не ми се влиза там. Цялата кухня вони на портокалов сок.

В седем и пет телефонът извънтя. Елоиз стана от перваза на прозореца и взе да търси в тъмното обувките си. Не успя да ги намери. По чорапи тя тръгна бавно, почти лениво към телефона. Неговият звън не смути Мери Джейн, която бе заспала по корем на дивана.

– Ало – обади се Елоиз, без да пали лампата. – Не мога да дойда да те взема. Мери Джейн е у нас. Паркирала е колата на изхода, а не може да намери ключа. Моята няма как да мине. Половин час търсихме ключа насам-натам, по снега. Дик и Милдред не могат ли да те качат? – Тя изчака отговора. – Виж, това е неприятно, скъпи. Момчета, я се стройте и с маршова стъпка – към къщи. Ти само командувай: леви, десни, леви, десни... Нали си началство. – Тя пак заслуша. – Не се мъча да бъда духовита – каза тя. – И през ум не ми е минало. Просто ми се е развързал езикът. – И затвори телефона.

Тя се върна в дневната с немного сигурна крачка. Отиде до прозореца и наля в чашата си останалото в бутилката уиски. Събра се около един пръст. Изпи го на един дъх, потръпна и седна.

Когато Грейс запали лампата в трапезарията, Елоиз цяла подскочи. Без да става, тя извика:

– Няма да сервираш преди осем, Грейс. Мистър Уенгълър ще позакъснее.

Грейс се спря на прага, осветена от лампата в трапезарията.

– Дамата отишла? – попита тя.

– Не, почива си.

– Да-а – каза Грейс. – Мисис Уенгълър, мислела да ви питам може ли мой мъж да спи тук този вечер. Место при мене много, а той имал работа в Ню Йорк, чак утре, а и време много лошо.

– Мъжът ти ли? Къде е той?

– Тука – каза Грейс. – В кухнята.

– Не, Грейс, не може да спи тук.

– Моля?

– Казах, че не може да спи тук. Това да не е хотел.

Грейс остана неподвижна за секунда, после каза:

– Разбирам, госпожо. – И отиде в кухнята.

Елоиз, излезе от дневната и заизкачва стълбището, осветено съвсем слабо от отражението на светлината в трапезарията. На площадката видя да се валя единият шушон на Рамона. Тя го вдигна и го запрати с все сила през перилото на стълбата; той тупна глухо на пода в преддверието.

Елоиз запали лампата в стаята на Рамона и продължи да търси ключа, сякаш се подпираше на него. Няколко секунди остана неподвижна, загледана в Рамона. После пусна ключа и бързо пристъпи до леглото.

– Рамона! Събуди се! Събуди се, ти казвам!

Рамона спеше на самия край на леглото, издала задниче дори извън него. На нощната масичка лежах прилежно сгънати очилата ѝ, сложени със стъклата нагоре.

– Рамона!

Момиченцето се събуди с остра въздишка. То отвори широко очи, но почти в същия миг примижа.

– Какво, мами?

– Нали ми каза, че Джими Джимирино го сгазила кола и умрял?

– Какво?

– Слушай какво ти говоря – каза Елоиз. – Защо спиш пак толкова на края?

– Така.

– Защо така? Рамона, нямам намерение да...

– За да не преча на Мики.

– На ко-о-ой?

– На Мики – отвърна Рамона и потри носе. – Мики Микирино.

– Лягай в средата на леглото! – изкрещя пронизително Елоиз. –

Веднага!

Уплашена, Рамона само се втренчи в Елоиз.

– Така ли? – Елоиз хвана Рамона за краката и я примъкна до средата на леглото. Рамона нито се възпротиви, нито заплака; остави се да я преместят, но не се подчини.

– Хайде, заспивай сега! – заповяда Елоиз, дишайки тежко. – Затвори очи! На тебе говоря, затвори ги веднага!

Рамона затвори очи.

Елоиз отиде до ключа, и угаси светлината. Но на прага се спря и остана дълго там. После изведнъж се спусна в тъмното към нощната масичка и си удари силно коляното в крака на кревата, но в увлечението си дори не усети болка. Тя грабна очилата на Рамона и ги притисна с две ръце до бузата си. Сълзи потекоха по лицето ѝ и намокриха стъклата.

– Горкото мече-буболече – занарежда тя. – Горкото мече-буболече.

Накрая остави очилата на масичката, но със стъклата надолу. После се наведе над леглото и въпреки че загуби равновесие, започна да подпъхва завивките на Рамона. Рамона не спеше, тя плачеше, и то от доста време, Елоиз я целуна мокра по устата, отмахна косите ѝ от очите и излезе.

Спусна се по стълбите, залитайки силно, и отиде да събуди Мери Джейн.

– Какво? Кой е? А? – подскочи Мери Джейн и се изправи на дивана.

– Мери, слушай, мила – изхлипа Елоиз. – Помниш ли, когато бяхме в първи курс и аз бях облякла онази рокля в кафяво и жълто, дето я бях купила в Бойз, а Мириам Бол каза, че в Ню Йорк никой не носи такива рокли, и аз плаках цяла нощ, помниш ли? – Елоиз хвана Мери Джейн за рамото. – Аз бях хубава, нали? – умолително рече тя. – Нали бях хубава?

КРАЙ

© 1948 Дж. Д. Селинджър
© 1985 Тодор Вълчев, превод от английски

J. D. Salinger
Uncle Wiggily in Connecticut, 1948

Сканиране, разпознаване и редакция: Уфтак Музгашки, 2008

Издание:

Джеръм Селинджър. Девет разказа. Семейство Глас
Издавателство „Христо Г. Данов“, Пловдив, 1985
Американска, I издание

Съставител и предговор: Клео Протохристова
Редактори Недялка Христова, Иванка Савова
Рецензент Клео Протохристова
Художник Илия Гошев
Художник-редактор Веселин Христов
Технически редактор Виолина Хаджидемирева
Коректори Жанета Желязкова, Стоянка Кръстева, Донка Симеонова
ЕКП 07,05366725111/5637–282–85. Издавателски № 2381. Формат 84×108/32
Печатни коли 28,50. Издавателски коли 23,94. Условно издавателски коли 24,62
Дадена за набор на 27. V. 1985 г. Излязла от печат на 15. XI. 1985 г.
Печатница „Димитър Благоев“, Пловдив
Цена: с твърда подвързия 3,41 лв, с мека подвързия 2,79 лв.

Nine Stories
Boston: Little, Brown, 1953, 302 pages
Franny and Zooey
Boston: Little, Brown, 1961, 201 pages
Raise High the Roof Beam, Carpenters and Seymour: An Introduction
Boston: Little, Brown, 1963, 248 pages

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1960>]